

19. navadna nedelja – leto A

Jezus hodi po vodi

Čoln se je medtem oddaljil že precej stadijev od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter. Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim. Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili. Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« On mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu. Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: »Gospod, reši me!«

Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: »Malovernež, zakaj si podvomil?« In ko sta stopila v čoln, je veter ponehal. Oni pa, ki so bili v čolnu, so se mu poklonili do tal in rekli: »Resnično si Božji Sin.« Mt 14,22-33

Petrova pot vere

Pretekli teden smo v duhovnih vajah z apostolom Petrom hodili po poti vere. Videli smo, kako ga je Gospodova beseda povabila in kako je iz njega klesala čudovit lik vernika. Ustavili smo se ob naslednjih naslovih:

- - Tvoja beseda se me dotakne,
- - Tvoja beseda me spreminja,
- - Tvoja beseda me plaši,
- - Tvoja beseda napoveduje trpljenje,
- - Tvoja beseda mi daje upanje in moč.

V štirih dneh nam je zmanjkalo časa, da bi se podrobneje ustavili ob vseh vsebinah. A vodila nas je tudi dnevna Božja beseda in zaključili smo z odlomkom, ki ga je prinesla današnja nedelja. V zgornjem odlomku lahko prepoznamo pravzaprav vse korake Petrove vere, tudi tiste, ki jih do takrat še ni prehodil. Poglejmo.

Petra vleče neskončna želja po bližini z Gospodom. Če se malo odmaknemo, lahko vidimo v njem zaljubljenca, ki ob ljubljeni osebi izgubi glavo. K njej hoče iti tudi po vodi, tudi v viharju, naj se zgodi kar hoče. Vse kar ve je, da mora priti blizu osebi, ki ga tako grozno privlači. Ni naključje, da evangelist Luka opisuje prvo srečanje Jezusa s Petrom v njegovem čolnu, torej na kraju, ki je zanj pravzaprav najbolj oseben. Neposreden stik ga je prevzel in od takrat je hodil za Njim. Hrepenenje po bližini ostaja, počasi dobiva tudi vedno bolj premišljeno podobo. Bog mu daje spoznati, da je Jezus Božji sin, da je Odrešenik.

Ko ga srečamo, ko hodi po vodi, vidimo v njem iskalca in vernika. Peter preskuša svojo vero in Božjo moč. Če bi ne tvegala, bi se vera ne prečiščevala, ko pa tvega, se pokaže vsa njegova šibkost. Zakaj se Peter začne potapljati? Ker zdvomi. Prvi dvom je gotovo dvom v Jezusovo božanskost. Ne razume ravno, kaj pomeni, da je Jezus Božji sin. Sluti, a v življenje tega ne uspe prenesti. V preizkušnji najprej podvomi v Jezusovo vsemogočnost. Ko vihar takoj ne poneha, najbrž pomisli, da Jezus nima moči, da bi valove pomiril.

Drugo, kar ga na poti vere ovira pa je predstava o hoji za Jezusom. Kot običajen vernik je prepričan, da se mu, če bo zvest Gospodu, če bo nad njim navdušen, ne sme nič zgoditi. Zato na drugem mestu Jezusu pravi, da ne sme trpeti. In kaj doživlja pri hoji po vodi? Kup neprijetnih

občutkov. Veter je še vedno močan in ga maje, valovi pljuskajo vanj in ga oblivajo, nič trdnega ni. Peter se popolnoma zmede. Hojo za Jezusom si je predstavljal v povsem drugačni luči. Najbrž je mislil, da ga bo tudi pot po vodi do Jezusa nagradila s čudovitimi občutki moči, lepote in miru. A pot še zdaleč ni takšna, ne ta po vodi, ne tista v življenju.

Mar ni to realnost našega življenja? Tudi mi se najbrž kot apostol Peter zaženemo na pot za Jezusom. Pri prvih spodrseljajih začnemo dvomiti v Božjo moč. Sprašujemo se, kakšen smisel ima vera, če je težav z njo prav toliko ali še več. Iščemo občutke moči, lepote in miru in se najbrž tudi jezimo, ker jih kar ni in ni. Potem se utapljamo in kričimo, kje je Bog, da ne da želenih rezultatov.

No, to je Petrova pot vere. To je najbrž tudi naša pot. To je realnost vere. Nikar ne zbežimo pred njo. Ne zbežimo nazaj v čoln, ko pot ne daje prijetnih občutkov. Skušajmo v preizkušnjah vztrajno iskati Božji pogled, zaupati v njegovo besedo in popravljati naše predstave o mirnem in brezskrbnem življenju Jezusovih učencev. Moč vernika mora nazadnje v polnosti izvirati iz Boga, lepota ni v brezskrbnosti, ampak v sadovih naporov in tveganja, mir ni v gotovosti, ampak v zaupanju, da je Bog z nami. Pravzaprav je vse popolnoma drugače, kot si človek v svojih omejenih predstavah domišlja. In vendar je le Jezusova pot prava in le ta vodi v neskončno ljubezen, po kateri hrepenimo kot večni zaljubljeni.